

LA NIT VIVENT

Sota la nit —oh, densa taca bruna
on s'esborren les formes i els colors,
els camins innumbrables, la vedruna,
l'alta muntanya i el petit redós—
¿què és ço que viu dins el silenci obscur
on proven de morir tantes de coses?
Dormen els ulls rera les portes closes,
però els estels es baden a l'atzur
i, al fons dels carrerons sense aldarulls
—estels caiguts o agòniques espurnes—,
els fanals fosforegen, com els ulls
de les estranyes bèsties nocturnes.
I viu també, violador de tanques,
sorollador de febles porticons,
el vent, que posa música a les branques
i basarda en el cor dels infantons.
I, com el vent, que no coneix la nit,
l'aigua és vivent, que riu avall s'escorre,
resa en la font, vora el camí escondit,
o, tot cantant, fa puntes en la sorra.
I viu també sota la nit, encar,
amb una lleu, imperceptible dansa,
el torterol de fum de qualche llar
que lentament, i sola, va apagant-se,
com una vida que s'enfredorís,
quietament, en un racó de casa
i, encesa encara la darrera brasa,
dins l'aire de la nit es diluís.

De *Benaurança*, 1926